

κα τὸ τραί γραπωμένο μέσα σὲ κάτι γράπους σιαπάνου τῇ Σπαρτόραχη, ἔτοιμο νὰ ψοφήσῃ 3) Κρύπτομαι, προφυλάσσομαι Κρήτ. (Σητ.): Νὰ ξανοίξετε νὰ βρῆτε τόπο νὰ γραπώσετε, νὰ μὴ βραχῆτε. Ποῦ γράπωσεσες καὶ δὲν ἐβράχηκες; 4) Μέσ., ἔχομαι διὰ τῶν χειρῶν ἀπὸ κάπου, συγκρατοῦμαι διὰ τῶν χειρῶν ἐκ τινος μέρους ἐνιαχ.: Γραπώσου ἀπ' ἐκείνη τὴν κλάρα, ἂν μπορῇς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Γραπώθηκε τὸ παιδί ἀπ' τὸν ὄμο μου Ἦπ. (Πρέβ.) Συνών. ἀ ρ π α κ ο λ λ ὦ 1β.

Β) Μεταφ. 1) Ἐπὶ αἰφνιδίας ἐμφανίσεως καταστάσεως τινος, ὡς πόνου, πυρετοῦ, βροχῆς Εὐβ. (Ἰθ.) Ἦπ. (Κόνιτσ.) Θεσσ. Ἰθάκ. Στερελλ. (Σπάρτ.)—Χ. Χρηστοβασ., Ἀγών., 118 Διηγ. ξενιτ., 78: Μ' ἐγράπωσε ἕνας πόνος φοβερός Ὁρ. Μὴ γραπῶν' ἢ ἄλ' ἄ μ' (ἔχω πόνον εἰς τὴν κοιλίαν) Θεσσ. Τονὲ γράπωσε πάλι τὸ θερμόριο (=πυρετός) Ἰθάκ. Μὴ γραπῶν' ἕνας πόνους μέσα μ' Σπάρτ. Μᾶς γράπωσ' ἢ χουζούρω (εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν μαστόρων, μᾶς ἐπίασε ἢ βροχή) Κόνιτσ. — Μὲ γράπωσεν ὁ θάνατος ... δὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω πνοὴ κι ἀνάσα Χ. Χρηστοβασ., Ἀγών., ἐνθ' ἄν. Μαῦρο προαίσθημα τοῦ εἶχε γραπώσει τὴν καρδιά Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. ξενιτ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἐμπλέκομαι εἰς ἐριδας, διαπληκτίζομαι ἐνιαχ.: Γραπωθήκανε γιὰ καλὰ Ἀθῆν. (παλαιότ.) Εἶμι γραπουμένους (ἔχω διαπληκτισθῇ μὲ κάποιον) Ἦπ. (Κόνιτσ.) || Φρ. Γραπῶθ' κι μαγκούτι (εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν μαστόρων, ἤρχισεν ὁ πόλεμος) αὐτόθ. Συνών. κ α β γ α δ ἰ ζ ω, κ ο λ λ ὦ, τ σ α κ ὠ ν ο μ α ι.

γράσα ἢ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γ ρ ἄ σ ο ς=δυσωδία κυρίως τράγου. Ἡ μεταβολὴ τοῦ γένους κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ συνών. β ρ ὠ μ α ἢ, τὸ ὅπ. βλ.

Ἡ ἀκαθαρσία καὶ δυσσομία τῶν γεννητικῶν μορίων. 11β. β α ρ β α τ ἰ λ α, τ ρ α γ ἰ λ α.

γρασαδόρος ὁ, πολλὰχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ρ ἄ σ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - δ ὁ ρ ο ς.

Ἐργαλεῖον πρὸς λίπανσιν μηχανημάτων πολλὰχ.: Φέρει τὸ γρασαδόρο νὰ γρασάρω τὴ μηχανὴ Ἀθῆν.

γρασάρι τό, ἀμάρτ. γρασάρ' Μακεδ. (Παγγ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ ρ ἄ σ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ ρ ι. Γ ρ ἄ σ ο, τὸ ὅπ. βλ.

γρασάρισμα τό, κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α σ ἄ ρ ω.

1) Ἡ λίπανσις τῶν μηχανῶν κοιν.: Ἡ μηχανὴ θέλει γρασάρισμα κοιν. 2) Μεταφ., ἡ δωροδοκία Ἀθῆν.: Φρ. Θέλει γρασάρισμα ἡ δουλειά, ἀλλίως δὲ γίνεται τίποτε. Συνών. φρ. Θ έ λ ε ι λ ἄ δ ὠ μ α.

γρασάρω κοιν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *ingrassare*=λιπαίνω.

Λιπαίνω μηχανήματα πρὸς φύλαξιν ἀπὸ σκωρίασιν ἢ τριβὴν κατὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν κοιν. Συνών. λ α δ ὠ ν ω.

γρασιδάκι τό, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γορτυν. Δημητσ. Κυνουρ.) γρασιδάκι Πελοπν. (Δίβρ. Κοντοβάζαιν.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐς. γ ρ α σ ἰ δ ι.

1) Τὸ μικρὸν κατὰ τὸ μέγεθος γρασίδι, ἦτοι τὸ πρὸ τῆς πλήρους ἀναπτύξεως σύνολον ἀγρωστωδῶν φυτῶν, ἰδίως βρόμης καὶ κριθῆς, ὡς καὶ τῶν ψυχανθῶν βίκου, λαθύρου καὶ τριφυλλίου τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς τροφή τῶν ζώων ἐνθ' ἄν.: Τί νὰ φάῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ γρασιδάκι ἢ κατσίκαι; Αὐτὸ δὲν πιάνεται Πελοπν. (Κυνουρ.) Εἶπα νὰ κόψω λίγο γρασιδάκι γιὰ τὰ ζᾶ αὐτόθ. 2) Κατὰ συνεκδ., ὁ μικρὸς ἀγρὸς εἰς τὸν ὅποιον σπεύρεται γρασίδι Πελοπν. (Βερεστ.): Ἐκεῖν' τὸ γρασιδάκι τὸ εἶχα σπείρει ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ κι ἀκόμη νὰ φυτρῶσῃ (τοῦ Σταυροῦ=ἡ 14η Σεπτεμβρίου).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρασιδάκια καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Τριφυλ.)

γρασίδι τό, κοιν. καὶ Τσακων. γραθίδι Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ. Δίβρ. Πιάν.) γρασίδ' Ἦπ. (Ἀγναντ. Ἀρτ. Βίτσ. Ζαγόρ. Κουκούλ. Πλάκ. Πράμαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀετόλοφ. Ἀνατολ. Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀσσηρ. Βελβ. Γαλατ. Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Δρυμ. Κατάκαλ. Καταφύγ. Μικρὸ Σοῦλ. Μοσχοπόταμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γαλαζ. Καρυὰ Καλοσκοπ. Κολάκ. Μύτικ. Νεοχώρ. Παλαιοχ. Παρνασσ. Φθιώτ. Φωκ.) γρασίδι Εὐβ. Πελοπν. (Κορινθ.) γρασίδι Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.) δρασίδι Χίος (Δαφν.) ἀγρασίδι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀγρασίδι Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁρ.)

Ἰποκορ. τοῦ Ἑλληνιστ. γ ρ ἄ σ σ ι ς καὶ γ ρ ἄ σ τ ι ς. Διὰ τὸν τύπ. κ ρ α σ ἰ δ ι πβ. τὸ ἀρχ. οὐς. κ ρ ἄ σ τ ι ς, τὸ ὅπ. παρὰ τὸ γ ρ ἄ σ τ ι ς.

1) Τὸ πρὸ τῆς πλήρους ἀναπτύξεως σύνολον ἀγρωστωδῶν φυτῶν, ἰδίως βρόμης καὶ κριθῆς, ὡς καὶ τῶν ψυχανθῶν βίκου, λαθύρου καὶ τριφυλλίου τὸ χρησιμοποιούμενον ὡς τροφή τῶν ζώων κοιν. καὶ Τσακων.: Σπέρνω - θερίζω - βγάζω - μαζεύω - κόβω γρασίδι κοιν. Ἐσπείρω κριθάρι γιὰ γρασίδι Πελοπν. (Ἀνδροῦς.) Ἐσπείρω γρασίδι γιὰ τὰ βόδια Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Τίς γίδες τίς πῆγα 'ς τὸ γρασίδι Πελοπν. (Καρδαμ.) Τὰ γαλάρια θὰ τ' ἀμολύκω 'ς τὸ γρασίδι (γαλάρια=ἐγγαλα αἰγοπρόβατα) Πελοπν. (Τριφυλ.) Τὸ δασὺ σπορεῖ τὸ εἶνουμε γιὰ γρασιδία γιὰ τὰ ζωντόβολα (σπορεῖ=σπορά, ζωντόβολα=ζῶα) Πελοπν. (Παλαιοχ.) Ἐβριξί οὐ κιρὸς κι πάει καλὰ τοῦ γρασίδ', στοίχειονσι Ἦπ. (Πράμαντ.) Γιὰ γρασίδ' σπέρνονμι βρόμ' μὴ κριθάρ' Θεσσ. (Ἀετόλοφ.) Νὰ βάλης τὴ γίδα 'ς τὸ γρασίδι νὰ κάμῃ γάλα Πελοπν. (Κίτ.) Ἐσπείρω γρασίδι γιὰ τ' ἀρνιά μου Πελοπν. (Γέρμ.) Ἐδεκα τὴν προβάτα 'κειδὰ πίσον 'ς τὸ ἀγρασίδι (ἔδεκα=ἔδεσα) Εὐβ. (Κουρ.) Ἐδεσα τὴ φοράδα 'ς τὸ γρασίδι καὶ γαρδάμωσε (=ἐγενεν εὐρωσθη) Πελοπν. (Δίβρ.) Θὰ σὶ πᾶν 'ς τοῦ δραγάρ', ποὺ ἄφ' σις τὰ ζουδανὰ σ' μέσ' 'ς τοῦ γρασίδ' τοῦ θ' κό μ' (δραγάτης=ἀγροφύλαξ) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ.) Θὰ σὶ καταγγείλουν, γιατί ἀπόλ' σις τὰ πρόβατα 'ς τοῦ γρασίδ' Πελοπν. (Παλαιοχ.) Ἐζάκαι τ' σὶ μ' ἐταγιάι τὰ νιούτα τὸ γρασίδι (ἐπῆγαν καὶ μοῦ τάγισαν τὴ νύχτα τὸ γρασίδι, ἀφῆκαν τὰ ζῶα τους καὶ ἔφαγαν τὸ γρασίδι) Τσακων. || Παροιμ. Ζῆσι, μαῦρι μ', κ' ἔσπ'ρα γρασίδ' (ἐπὶ τῶν ματαίως παρηγορούντων τοὺς ἐνδεεῖς) Μακεδ. (Καταφύγ.) Συνών. παροιμ. Ζῆσε, μαῦρε μου, νὰ φᾶς τριφύλλι.

Τὶ σὲ μέλλει, βρε κασιδίη, | γιὰ τὸ ξένο ἀγρασίδι (ἐπὶ τῶν ἐπεμβαινόντων εἰς ξένους ὑποθέσεις) Εὐβ. (Κουρ.)

Ὅλη μέρα 'ς τὰ γρασιδία | καὶ τὸ βράδυ 'ς τὰ στολίδια; (ἐπὶ τῶν ἐπιδεικνυόντων πολυτέλειαν, ἢ ὅποια δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας των) Μέγαρ. || Ποίημ.

Κι ἀπὸ τὰ χορτάρια | κι ἀπὸ τὰ καλὰ γρασιδία
οἱ σταλαματιῆς γλιστροῦνε χάντρες

Μελισσάνθ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 350. Συνών.
βρ ό χ ο ς, (II) 5 τ σ α ῖ ρ ι, χ α σ ῖ λ ι, χ ό ρ τ ο. β) Ἡ
εἰς δέματα παρασκευαζομένη χορτονομή πρὸς διατροφήν τῶν
ζώων ἰδίως κατὰ τὸν χειμῶνα Μῆλ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.
Παρνασσ.) Σῦρ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ. Δαφν. Πισπιλ.)
Ἰαρ.: Μονάχα θέλω νὰ μοῦ δέκῃς λιγάκι κρέας κ' ἓνα λημ-
μάρι γρασιδί (λημμάρι=χειρόβολον, δράγμα) Μῆλ. Συνών.
σ α ν ό ς. γ) Πᾶσα χλόη σύνηθ.: Πήγαμε καὶ ξαπλώσαμε 'ς
τὸ γρασιδί Ἀθῆν. Ἐπανήρχοντο περὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὴν
πόλιν κρατοῦντες γρασιδία ἀνὰ χεῖρας Δ. Καμπούρογλ.,
Μνημ. Ἱστορ. Ἀθῆν. 1,242. Συνών. γ κ α ζ ό ν, χ λ ό η,
χ ο ρ τ ά ρ ι. 2) Ἀγρός εἰς τὸν ὅποιον σπείρεται γρασιδί
Πελοπν. (Βερεστ. Βραχν. Δαιμον. Μάν. Πιάν. Σκορτσιν.)
Στερελλ. (Καλοσκοπ. Παρνασσ.) Συνών. β ο σ κ ο τ ό π ι,
β ο σ κ ό τ ο π ο ς, γ ρ α σ ι δ ο τ ό π ι, γ ρ α σ ι δ ό τ ο -
π ο ς, γ ρ α σ ι δ ο χ ώ ρ α φ ο, λ ι β ά δ ι, τ σ α ῖ ρ ι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοῦς τύπ. Γρασιδί Ἡπ. (Πέρδικ.)
Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ. Τριφυλ.) Γρασιδ' Μακεδ. (Μικρὸ
Σούλ.) καὶ κατὰ πληθ. Γρασιδία Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.)

γρασιδιάζω Πελοπν. (Μῆλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι.

Ἐπὶ δημητριακῶν, αὐξάνομαι, συμφύομαι μὲ παραφυά-
δας ἔνθ' ἄν.: Ὅταν διπλιάξῃ τὸ φυτό, τοῦ εἰσέρχεται ἀμμο-
νία κατὰ τὸ Γενάρη ποὺ γρασιδιάζει Μῆλ. Συνών. γ ρ α -
σ ι δ ώ ν ω, χ λ ο ῖ ζ ω.

γρασιδοτόπι τό, Πελοπν. (Γορτυν. Δίβρ. Καλάβρυτ.
Κλειτορ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ι δ ό τ ο π ο ς.

Ἀγρός εἰς τὸν ὅποιον σπείρεται γρασιδί ἔνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρασιδοτόπια καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Καλάβρυτ.) Συνών. εἰς λ. γ ρ α σ ῖ δ ι 2.

γρασιδότοπος ό, Ἀθῆν. (παλαιότ.)—Λεξ. Βλαστ.
286,371 Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ τ ό π ο ς.

Τὸ μέρος, ὃ τόπος ὃ κατάλληλος πρὸς βλάστησιν ἀφθόνου
γρασιδίου ἔνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γ ρ α σ ῖ δ ι 2.

γρασιδοχώραφο τό, Γ. Παλαιολόγ., Γεωργ. οἰκιακ.
οἰκονομ. 1,168.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ χ ω ρ ά φ ι.

Γ ρ α σ ι δ ό τ ο π ο ς, τὸ ό π. βλ. Συνών. εἰς λ. γ ρ α -
σ ῖ δ ι 2.

γρασιδώνω Πελοπν. (Κυνουρ. Συκέα Λακων.) γρασι-
δώνου Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γή-
λοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.) Στερελλ. (Λεβάδ.
Παλαιοχ.) γρασ' δώνου Στερελλ. (Καρυά) κρασιδώνω Εὐβ.
(Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι, εἰς τὸ ό π. καὶ κ ρ α σ ῖ δ ι διὰ
τὸν τύπ. κ ρ α σ ι δ ώ ν ω.

Ἐπὶ τῶν δημητριακῶν, αὐξάνω εἰς τὸ ὕψος τῆς χλόης
ἔνθ' ἄν.: Τὰ σ' τάρια γρασιδούσαν Στερελλ. (Παλαιοχ.)
Κρασιδύσε τὸ χωράφι Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών. γ ρ α σ ι -
δ ι ά ζ ω, χ λ ο ῖ ζ ω.

γρασιδωτὸς ἐπίθ. II. Βλαστ., Κριτικ. Ταξιδ., 33—
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α σ ῖ δ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ω τ ό ς.

Ὁ κεκαλυμμένος ὑπὸ γρασιδίου ἔνθ' ἄν.: Οἱ ράχες εἶναι
δασωμένες περιήγυρα καὶ 'ς τὴ μέση φουσκώνουνε λίγοι
γρασιδωτοὶ λοφίσκοι Π. Βλαστ., ἔνθ' ἄν.

γράφισμο τό, Κέρκ. (Καρουσ. Κασσιόπ. Ραχτ. κ.ά.) Πόντ.
(Οἰν.) γράσιμον Πόντ. (Ἰμερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)
γράφ' μου Ἡπ. (Ἰωάνν.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γράνσιμο Ἡπ.
(Μαργαρίτ.) γράνσ' μου Ἡπ. (Ἑλληνικ.) Μακεδ. (Ἀρν.)
γράντσ' μου Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω.

1) Ἡ ξάνσις τῶν ἐρίων Κέρκ. (Καρουσ. Κασσιόπ. Ραχτ.
κ.ά.) Ἡπ. (Ἑλληνικ. Ἰωάνν. Μαργαρίτ.) Μακεδ. (Ἀρν.
Γρεβεν.) Στερελλ. (Σπάρτ.): Πιάκαμαν τὸ γράνσιμο ἀπὸ
τὴν αὐγὴ καὶ δὲ φάγαμαν ἀκόμ' Μαργαρίτ. Ἀπόφ' ἔχουμι
γράφ' μου 'ς τὰ μαλλιά κι θὰ νυχτιρέψουμι Σπάρτ. Σήμωρα
ἔχουμι γράνσ' μου Ἑλληνικ. Συνών. λ α ν ά ρ ι σ μ α, ξ ά -
σ ι μ ο. 2) Ἡ φθορὰ ἐνδυμάτων ἢ ὑποδημάτων Πόντ. (Ἰ-
μερ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Γράσιμον 'κ' ἔχ' τὸ
λῶμαν (τὸ ἐνδυμα δὲν λέει νὰ φθαρῇ, εἶναι ἀντοχῆς) Χαλδ.
Συνών. γ ρ α σ ῖ ο ς, γ ρ ά σ μ α ν, γ ρ α σ μ ο ν ή.

γρασίος ό, Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔ γ ρ α σ α τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω, τὸ ό π. βλ., καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ο ς, διὰ τὴν ό π. βλ. Ἀνθ. Παπα-
δοπ., Ἱστορ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 123.

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ ό π. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γράφμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ ό π. βλ., ὅπου καὶ συνών.

γρασμονή ή, Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) γρασιμονή Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἄορ. ἔ γ ρ α σ α τοῦ ρ. γ ρ α ῖ ν ω, τὸ ό π. βλ.,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -μ ο ν ή, διὰ τὴν ό π. βλ. Ἀνθ.
Παπαδοπ., Ἱστορ. Γραμμ. Ποντ. διαλ., 131. Ὁ τύπ. γ ρ α -
σ ι μ ο ν ή κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὗς. γ ρ ά σ ι μ ο ν.

Γ ρ ά σ ι μ ο 2, τὸ ό π. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἀβοῦτα τ' ὀρτάρῃ -
λώματα - γεμενία γρασμονήν 'κ' εἶχαν (αὐτὲς οἱ κάλτσες-
τὰ ἐνδύματα-τὰ ὑποδήματα δὲν εἶχον φθοράν, ἦσαν πολὺ
στερεὰ) Κερασ. Πολλὰ καλὸ ροῦχο, γρασμονήν 'κ' ἔχει (πο-
λὺ καλὸν ροῦχο, ὕφασμα, δὲν φθείρεται) Οἰν. Τὸ δάλ' πολ-
λὰ βασταερὸν ἔν', γρασμονήν 'κ' παίρ' (τὸ σάλι εἶναι μεγá-
λης ἀντοχῆς, φθοράν δὲν φοβεῖται) Χαλδ. Τὰ κουντούρας
ντ' ἐπέρεις με γρασμονήν 'κ' ἔχ'νε (τὰ ὑποδήματα τὰ ὅποια
μοῦ ἀγόρασες δὲν παλαιώνουν) Σταυρ.

γράσο τό, κοιν. γράσον Κύπρ. γράσου πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. grasso.

Ὁρυκτέλαιον πρὸς λίπανσιν μηχανῶν κοιν.: Νὰ βάλης
λίγο γράσο 'ς τὴ μηχανή Ἀθῆν. Δὲν ἔχου λίγου γράσου νὰ
τ' βάλουν Ἡπ. (Κουκούλ.) Συνών. λ ά δ ι, μ η χ α ν ό λ α -
δ ο.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γράσος Ἀθῆν. Ζάκ.
Κρήτ. (Χαν.) Μακεδ. (Καβάλλ.) Πελοπν. (Λεχαίν.)

